

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

23 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte - Petru Ursache,

judecătorii - Constantin Alerguș, Ghenadie Nicolaev, Nadejda Toma, Petru Moraru,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Ionaș Gheorghe în numele inculpatului Ceban Iurie, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 29 februarie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016, în cauza penală, în privința lui

Ceban Iurie

Termenul examinării cauzei:

instanța de fond: 01.08.2014 - 29.02.2016;

instanța de apel: 26.07.2016 - 26.10.2016,

instanța de recurs: 09.01.2017 - 23.05.2017,

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a fost legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 29 februarie 2016 Ceban Iu. a fost condamnat în baza art. 217¹ alin. (4), lit. d) Cod penal, la 7 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de circulația substanțelor narcotice pe un termen de 2 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, în perioada lunilor martie - iunie 2014, Ceban Iu. de comun acord și prin înțelegere prealabilă cu alte persoane în privința cărora a fost disjunsă cauza penală, repartizând rolurile între ei, din interes material, în scopul obținerii unui profit bănesc, acționând în vederea comercializării pe teritoriul RM a substanțelor narcotice (hașiș și marijuană), a păstrat și transportat în scop de comercializare în automobilul de marca/model "BMW" cu n/î C QR 088 substanța narcotică hașiș în cantitate de 192,1 gr., care se consideră proporții deosebit de mari și substanța narcotică marijuana în cantitate de 19,9 gr., substanțe narcotice neutilizate în scopuri medicinale, până la 21.06.2014, când au fost depistate și ridicate în cadrul percheziției automobilului în cauză parcat în fața blocului de locuit nr. 48/1 situat pe str. Gh. Asachi, mun. Chișinău.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Ionaș Gh. în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea

unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să fie dispusă achitarea inculpatului din motiv că nu există faptul infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal.

În motivarea apelului declarat avocatul a invocat următoarele argumente:

- în cadrul cercetării judecătorești s-a confirmat faptul că colaboratorii de poliție în comun cu martorul Pascal A. au organizat un experiment operativ de provocare prin care l-au determinat pe inculpat să comită o presupusă infracțiune, motive din care a fost încălcat dreptul la un proces echitabil a inculpatului și respectiv nu poate fi dispusă condamnarea acestuia, deoarece lipsește fapta prejudiciabilă și persoana prejudiciabilă;

- din declarațiile investigatorului sub acoperire, Pascal A. rezultă că acesta în realitate nu avea nevoie de hașiș dar a solicitat ca Grigorița V. să aducă hașiș întru realizarea "curățeniei prin oraș". Prin "a face curățeniei prin oraș" avea în vedere faptul că urma să comunice colaboratorilor de poliție despre faptul procurării substanțelor narcotice. Nu avea mijloace bănești pentru a procura substanțe narcotice – hașiș. Circumstanțele date confirmă existența unui experiment operativ de provocare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016, apelul declarat a fost respins ca fiind nefondat, menținând hotărârea fără modificări.

Termenul executării pedepsei urmând a fi calculat din data reținerii inculpatului.

5. Inculpatul în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel nu s-a prezentat, prin încheierea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 09.11.2015 s-a dispus anunțarea în căutare a acestuia, astfel de către IP Centru a fost pornit dosarul de căutare nr. 2015320095 în privința lui Ceban Iu., iar în temeiul art. 321 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a dispus examinarea cererii de apel în lipsa ultimului.

5.1. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică corespunzătoare și, anume art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal.

Instanța de apel a notat că, existența unei "provocări" în sensul jurisprudenței CtEDO reține dacă sunt îndeplinite condițiile: 1) situația presupus infracțională tinde să fie probată prin solicitarea emanând de la o persoană ce avea sarcina să descopere infracțiunea sau când există o invitație directă la comiterea unei infracțiuni sau a unui martor anonim; 2) lipsa oricărui indiciu că, fapta ar fi fost săvârșită fără aceasta intervenție.

Cu referire la argumentele avocatului precum că, colaboratori de poliție în comun cu martorul Pascal A. au organizat un experiment operativ de provocare

prin care au determinat inculpatul să comită o presupusă infracțiune, instanța de apel le-a considerat nefondate, deoarece din materialele cauzei penale rezultă că, prin ordonanța din 27.05.2014 a procurorului al Secției Exercițiere a Urmăririi Penale în Cauze de Criminalitate Organizată și Excepționale a Procuraturii Generale, Sîrcu A., a fost desemnat în calitate de instigator sub acoperire Pascal A.

Instanța de apel a reținut că, inculpatul nu a fost provocat să comită fapta incriminată, or, din declarațiile martorului Grigorița V. rezultă că, inculpatul Ceban Iu. preconiza să vândă substanțe narcotice - hașiș anume lui Pascal A. respectiv, se deduce prezența indicilor obiectivi că fapta ar fi fost săvârșită de către inculpat fără intervenția lui Pascal A., or, acesta nu a recurs la forme concrete de instigare, susceptibile de a genera sub aspect intelectual luarea unei decizii de a comite infracțiunea.

Așadar, instanța de apel a notat că, agentul sub acoperire Pascal A. a avut un rol pasiv, dânsul nu l-a determinat pe Ceban Iu. și Grigorița V. de a comercializa substanțele narcotice, respectiv și fără participarea agentului, faptele infracționale ar fi fost comise.

Instanța de apel a reținut că, prin ordonanța din 25.07.2014 a procurorului al Secției Exercițiere a Urmăririi Penale în Cauze de Criminalitate Organizată și Excepționale a Procuraturii Generale, Sîrcu A., în conformitate cu art. 217 alin. (5) Cod penal, art. 195 alin. (5), pct. 2), 255 alin. (1), pct. 22), 285 alin. (1), (7), (10), 286, 299/1 alin. (3) Cod de procedură penală a fost liberat de răspundere penală Grigorița V., cu încetarea urmăririi penale în privința acestuia (f.d. 145-148).

Cu referire la încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului instanța de apel a constatat că, prima instanță corect a reținut agravanta prevăzută la lit. d) alin. (4) art. 217¹ Cod penal „de către două persoane”, or, s-a constatat că inculpatul Ceban Iu. la comiterea păstrării și transportării în scop de comercializare în automobilul de model “BMW”, cu n/î CQR 088 a substanței narcotice hașiș în cantitate de 192,1 gr. care se consideră proporții deosebit de mari și a substanței narcotice marijuana în cantitate de 19,9 gr., substanțe narcotice neutilizate în scopuri medicinale, până la 21.06.2014, era împreună cu Grigorița V.

În ceea ce privește agravanta stabilită la lit. b) alin. (4) art. 217¹ Cod penal, „de un grup criminal organizat sau de o organizație criminală ori în favoarea acestora”, instanța de apel a atestat că, acuzarea de stat nu a administrat suficiente probe care să ateste faptul că, a existat o reuniune din mai multe persoane, o stabilitate a acestei reuniuni, organizarea în prealabil în scopul comiterii mai multor infracțiuni și prezența unui plan dinainte elaborat, iar ca urmare această agravantă a fost exclusă de către instanța de fond din învinuirea adusă inculpatului Ceban Iu.

Instanța de apel a constatat că, prin actul de învinuire inculpatului i-a fost incriminată și acțiunea de „distribuire” a substanțelor narcotice, însă din starea de fapt constată atât din rechizitoriu, cât și în ședințele de judecată nu s-a

adeverit că, inculpatul a recurs la activitatea orientată spre împărțirea, repartizarea substanțelor narcotice în mai multe locuri sau mai multor persoane, care urmează, la rândul lor, să le înstrăineze efectiv, iar ca urmare prima instanță corect a exclus modalitatea normativă de „distribuire” în contextul art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal.

În contextul circumstanțelor menționate mai sus, instanța de apel a constatat că, vinovăția inculpatului Ceban Iu. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (4), lit. d) Cod penal a fost pe deplin dovedită prin probele administrate la cauza penală, care au fost cercetate în instanța de fond și verificate în instanța de apel, iar careva temeiuri de a pronunța o sentință de achitare în privința inculpatului, instanța de apel nu a stabilit.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recurs ordinar avocatul Ionaș Gh. în numele inculpatului, care, invocând temeii de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului, din motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal și nu există fapta infracțiunii imputate.

În motivarea recursului declarat, autorul invocă argumente similare celor indicate anterior în apel și *descrie la pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că, în cadrul examinării cauzei penale de către instanțele inferioare nu au fost acumulate un ansamblu de probe pertinente, concludente și utile din care ar fi posibil de concluzionat că fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii imputate.

Învinuirea înaintată inculpatului și starea de fapt constatată de instanțele inferioare nu și-a găsit pe deplin confirmarea în cadrul cercetării judecătorești iar probele administrate de către instanțele de judecată au fost apreciate în mod eronat.

În cadrul cercetării judecătorești s-a confirmat faptul că colaboratorii de poliție în comun cu martorul Pascal A. au organizat un experiment operativ de provocare prin care au determinat inculpatul să comită o presupusă infracțiune, motive din care a fost încălcat dreptul la un proces echitabil a inculpatului.

Potrivit declarațiilor investigatorului sub acoperire, rezultă că acesta în realitate, nu avea nevoie de hașiș dar a solicitat ca Grigorița V. să aducă hașiș întru realizarea „curățeniei prin oraș”.

Prin „a face curățenie în oraș” avea în vedere faptul că urma să comunice colaboratorilor de poliție despre faptul procurării substanțelor narcotice. Nu avea mijloace bănești pentru a procura substanțe narcotice - hașiș.

Circumstanțele date confirmă existența unui experiment operativ de provocare.

Prin probele administrate în cadrul cercetării judecătorești se demonstrează clar că Ceban Iu. a fost supus unei acțiuni de convingere, instigare și provocare flagrantă de a se implica în activitatea infracțională de care a fost

condamnat, în lipsa vreunui indiciu că infracțiunea ar fi fost săvârșită fără această instigare și provocare din partea lui Pascal A.

Într-o cauză similară cu cea a lui Ceban Iu., Colegiul Penal a Curții Supreme de Justiție la data de 19.04.2016 a dispus în cauza lui Popescu A., casarea tuturor hotărârilor judecătorești cu achitarea condamnatului de sub învinuirea adusă în baza art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal, invocându-se drept temeiuri pentru achitare existența unei provocări din partea colaboratorilor de poliție care au determinat comiterea unei infracțiuni, practică care este contrară jurisprudenței CtEDO deoarece condamnarea în acest caz nu poate fi considerată ca fiind echitabilă.

În ceea ce privește provocarea din partea poliției, CtEDO a statuat în cauza *Teixeira de Castro v. Portugalia* că, dreptul la un proces echitabil ar putea fi încălcat în cazul în care colaboratorii de poliție nu s-au limitat la investigarea activității infracționale ale unui suspect într-un mod esențialmente pasiv, însă au exercitat o influență pentru a provoca săvârșirea unei infracțiuni, care, în caz contrar, nu ar fi fost comisă.

În cauza *Vanyan v. Rusia*, hotărârea din 15.12.2005, CtEDO a constatat că problema provocării poate fi pusă chiar și în situațiile în care activitatea respectivă a fost efectuată de către o persoană privată care a acționat ca un agent sub acoperire, în timp ce aceasta a fost de fapt organizată și condusă de către colaboratorii de poliție.

Având în vedere importanța principiilor indicate supra, CEDO a constatat în cauza *Ramanauskas vs Lituania*, hotărârea din 05.02.2008 că, în cazul în care un acuzat susține că a fost provocat la săvârșirea unei infracțiuni, instanțele judecătorești trebuie să examineze minuțios materialele dosarului, deoarece pentru a îndeplini cerința unui proces echitabil în sensul articolului 6 §1 din Convenție toate probele obținute în rezultatul provocării de către poliție trebuie să fie excluse.

În cauza *Constantin și Stoian v. României*, Curtea a constatat încălcarea dreptului la un proces echitabil, dreptul acuzatului la apărare, respectarea principiului contradictorialității și de egalitate a armelor deoarece Constantin și Stoian au fost condamnați incorect de instanțele naționale pentru faptul că au înstrăinat unui investigator sub acoperire două grame de heroină.

În cauza *Morari v. Moldova* din 08.03.2016, Curtea a constatat, în unanimitate, violarea Articolului 6 § 1 din Convenție, notând că condamnarea reclamantului s-a bazat pe probele obținute în cadrul unei operațiuni sub acoperire. Reclamantul inițial a răspuns anunțului plasat de către poliție privind facilitarea în obținerea pașaportului românesc. Potrivit materialelor cauzei reclamantul nu l-a contactat repetat pe agent, ci acesta din urmă a făcut-o peste câteva săptămâni și s-a interesat de vreun progres în obținerea pașaportului românesc. După ce reclamantul l-a informat pe agent despre o terță persoană și a propus contactul direct, agentul a insistat că reclamantul să acționeze ca

intermediar și i-a propus un beneficiu financiar, în cazul în care va accepta. Curtea nu a putut găsi vreun indiciu în materialele prezentate că fapta putea fi comisă de către reclamant fără vreo intervenție de acest gen. De asemenea, nu pare din materialele dosarului și din argumentele Guvernului că anterior inițierii acțiunilor sub acoperire autoritățile au cunoscut sau existau dovezi obiective că reclamantul ar fi fost implicat anterior în confecționarea/comercializarea documentelor false. Aceasta, în opinia Curții, demonstrează explicit că reclamantul a fost provocat să comită fapta penală, pentru care a fost condamnat.

În *cauza Pareniuc vs. Republica Moldova*, de către Curte a fost constatată încălcarea art. 6 §1 din Convenție, din cauza lipsei de echitate procedurală la nivel național. În calitate de încălcare Curtea a evidențiat problema folosirii probelor obținute prin instigarea și provocarea persoanei la săvârșirea infracțiunii.

6.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹⁾ Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că instanța de fond și de apel just au constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și corespunzător, corect au încadrat acțiunile făptuitorului.

7. Judecând recursul ordinar, în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate în acest articol.

Potrivit conținutului recursului declarat, recurentul invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, totodată semnalând și pct. 15), 16) a aceleiași norme procesual penale care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care: *pct. 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; pct. 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii; 15) instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză; 16) norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.*

Analizând aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Astfel, se relevă că, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel ajungând la concluzia corectă enunțată în *pct. 4. al prezentei decizii*.

În sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului declarat și menținere sentinței contestate.

În acest context, instanța de recurs, menționează că din conținutul deciziei rezultă, că instanța de apel corect a constatat fapta și circumstanțele comiterii infracțiunii prevăzute la art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal, adică, *păstrarea și transportarea substanțelor narcotice în scop de înstrăinare, a căror utilizare în scopuri medicale este interzisă, de către două persoane, săvârșită în proporții deosebit de mari, de către inculpatul Ceban Iu., descriindu-le în partea descriptivă, ulterior, motivându-și concluzia de vinovăție a acestuia.*

Verificând procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel și lecturând textul deciziei, rezultă că instanța ierarhic inferioară a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, și-a motivat soluția adoptată punând la baza acesteia probele administrate și verificate în cadrul ședinței instanței de apel, fapt care se confirmă prin procesul-verbal al ședințelor de judecată. Ținând cont de cele menționate Colegiul lărgit conchide că conținutul deciziei corespunde prevederilor legale sus menționate, fiind oferite răspunsuri la toate motivele invocate în apel.

Sub acest aspect, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate.

Autorul recursului consideră că instanța de apel, care a menținut soluția primei instanțe, a tras o concluzie greșită în ce privește condamnarea inculpatului în baza art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii imputate și nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii.

La acest capitol, Colegiul menționează că, sub aspectul situației de "neîntrunire a elementelor infracțiunii", se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Colegiul constată că prima instanță, conform prevederilor art. 314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, martorii, a cercetat materialele cauzei și apreciindu-le în mod obiectiv, care au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal, referitoare la existența *elementelor constitutive ale infracțiunii*, a fost dovedită.

Instanța de apel, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, a supus verificării declarațiile inculpatului, a martorilor și probele materiale administrate, prin citirea lor în ședința de judecată și consemnarea acestora în procesul-verbal, în urma căreia a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță referitor la vinovăția inculpatului Ceban Iu., expusă mai sus, considerând că argumentele apărării cu privire la nevinovăția acestuia nu și-au găsit confirmare în cadrul cercetării judecătorești.

Astfel, argumentele invocate de recurent referitor la nevinovăția inculpatului Ceban Iu. în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal, sunt neîntemeiate și se resping, deoarece atât instanța de fond, cât și instanța de apel au motivat condamnarea inculpatului prin faptul, că învinuirea a prezentat suficiente probe care cu certitudine dovedesc vinovăția acestuia în *păstrarea și transportarea substanțelor narcotice în scop de înstrăinare, a căror utilizare în scopuri medicale este interzisă, de către două persoane, săvârșită în proporții deosebit de mari și, anume: - declarațiile martorilor Pascal A. (f.d. 66-67, vol. II) și Grigorița V. (f.d. 64-65, vol. II), relatate în cadrul ședinței instanței de fond și verificate de către instanța de apel; - materialele cauzei: - procesul-verbal de consemnare a măsurilor speciale de investigații din 07.06.2014, care atestă interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice al numărului de mobil 0 (79) 992709 ce aparține lui Grigorița V., în perioada 06.06.2014 - 06.07.2014 și stenogramele (f.d. 23, vol. I), procesul-verbal din care reiese că s-au purtat discuții referitor la comercializarea substanțelor narcotice, atât între ei (Grigorița V. și Ceban Iu.), cât și cu terțe persoane (neidentificate) (f.d. 24-40, vol. I); - procesul-verbal de percheziție din 21.06.2014 (colet nr. 3); (f.d. 54, vol. I); - raportul de expertiză nr. 5368 din 23.06.2014 (f.d. 108 - 110, vol. I).*

Prin urmare, argumentele apărării, precum că Ceban Iu. nu ar fi *păstrat și transportat substanțe narcotice în scop de înstrăinare, a căror utilizare în scopuri medicale este interzisă, de către două persoane, săvârșită în proporții deosebit de mari*, contravin materialelor cauzei, deoarece, atât instanța de fond, cât și cea de apel corect a menționat că vinovăția inculpatului se dovedește prin probele enumerate mai sus și care sunt în contradicție cu cele relatate de inculpat în apărarea sa.

Instanța de recurs, conchide asupra legalității și temeiniciei concluziilor instanțelor, care au constatat existența faptei și vinovăției inculpatului Ceban Iu. în comiterea infracțiunii prevăzute în baza art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal,

fiind stabilite în cauză toate elementele constitutive ale *păstrării și transportării substanțelor narcotice în scop de înstrăinare, a căror utilizare în scopuri medicale este interzisă, de către două persoane, săvârșită în proporții deosebit de mari.*

Astfel, atât prima instanță, cât și instanța de apel s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și au motivat concluziile prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-au dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Colegiul penal constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului părții apărării în sensul declarat, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Afirmațiile recurentului, precum că instanțele de fond incorect au apreciat probele cauzei punându-le la baza sentinței de condamnare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului, deoarece, ca probe, acestea sunt administrate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanțele de fond conform legislației în vigoare. Mai mult că, critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de ambele instanțe de fond.

Astfel, Colegiul penal susține concluzia privind temeinicia acuzării referitor la prezența în acțiunile inculpatului Ceban Iu. a elementelor constitutive ale infracțiunii imputate, fapta acestuia corect fiind *încadrată* de către prima instanță conform prevederilor art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal. Prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează *latura obiectivă* a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează *latura subiectivă* a acestei infracțiuni, au fost demonstrate prin probele enumerate supra, acumulate la faza urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor instanțelor de fond.

Revenind la conținutul recursului declarat, instanța de recurs va respinge ca fiind neîntemeiat argumentul apărării precum că, inculpatul a fost provocat la activitate infracțională de către colaboratorii de poliție în comun cu martorul Pascal A., fiind afectată echitatea procesului penal prescrisă la art. 6 § 1 CoEDO, or, agentul sub acoperire Pascal A. a avut un rol pasiv, dânsul nu l-a determinat pe Ceban Iu. și Grigorița V. de a comercializa substanțele narcotice și nu a recurs la forme concrete de instigare, susceptibile de a genera sub aspect intelectual luarea unei decizii de comitere a infracțiunii, respectiv și fără participarea agentului, faptele infracționale ar fi fost comise.

Totodată, potrivit declarațiilor martorului Grigorița V. rezultă că, Ceban Iu. preconiza să vândă substanțe narcotice - hașiș anume lui Pascal A., prin urmare, se deduce prezența indicilor obiectivi că fapta ar fi fost săvârșită de către inculpat fără intervenția lui Pascal A.

Astfel, Colegiul penal apreciază că, decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 § 1 al CoEDO , iar precedentele CtEDO, invocate de către recurent, au avut ca obiect de discuție alte circumstanțe decât cele existente în prezenta cauză. Astfel, prevederile art. 6 § 1 CoEDO, în speță nu sunt aplicabile.

Or, modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor cauzei (*Hiro Balani vs. Spania, din 09.12.1994*).

Cât privește incidența în speță a temeiului de recurs prevăzut la pct. 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, semnalat de către recurent, Colegiul constată că acesta la fel nu și-a găsit confirmarea, deoarece decizia menționată (*nr. 1ra-516/2016 din 19.04.2016*), nu este relevantă speței și a avut ca obiect de discuție alte circumstanțe decât cele existente în prezenta cauză.

Totodată, în această ordine de idei este necesar de menționat că CtEDO a statuat deja în jurisprudența sa că, simpla existență a unei abordări jurisprudențiale diferite, la nivelul instanțelor naționale, asupra unor spețe similare, nu implică în mod automat o violare a dreptului la un proces echitabil. De asemenea, Curtea a admis că o unificare a jurisprudenței naționale necesită o anumită perioadă de timp, astfel încât un interval rezonabil în care coexistă mai multe soluții jurisprudențiale asupra unor situații similare, este compatibil cu dreptul la un proces echitabil. Prin urmare, Colegiul conchide că motivarea recursului declarat de apărare prin prisma pct. 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, se consideră necorespunzătoare potrivit cerințelor avute în vedere de legislator la stabilirea acestui temei de recurs.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Colegiul penal consideră relevant de a specifica că, argumentele invocate de recurent în cererea sa de recurs au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, deoarece după conținutul lor sunt similare celor consemnate în cererea de apel, respectiv asupra acestora instanța de apel s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată, așa cum este indicat și în *pct. 5.1. din prezenta decizie*, soluție pe care instanța de recurs o consideră legală și argumentată, însușind argumentele ei, reiterarea cărora nu mai este necesară (*cauza CtEDO, Rebait și alții c. Franței, din 25.02.1995, nr. 26564/1995*).

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale prescrise la art. 414 - 418 Cod de procedură penală, impunându-se în consecință respingerea recursului declarat ca inadmisibil, cu menținerea hotărârilor atacate.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către avocatul Ionaș Gheorghe în numele inculpatului Ceban Iurie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016, în cauza penală, în privința lui *Ceban Iurie*, cu menținerea hotărârilor atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 iunie 2017.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Ghenadie Nicolaev
Nadejda Toma
Petru Moraru